

opusdei.org

Prelatens brev (juli 2011)

Månadens brev handlar om den stilla bönen, dialog med Gud, ”källan med friskt vatten med vilket vi bör bevattna vårt arbete, vårt apostolat, våra aktiviteter i familjen och i samhället”.

2011-07-15

Mina kära: må Jesus bevara mina döttrar och söner!

Efter resan till Pamplona för att genomgå en hälsoundersökning och

även för att besöka de sjuka har jag för avsikt att åka till Elfenbenskusten och tala med era bröder och systrar i detta älskade land som vi bett så mycket för de gångna månaderna. Nu fortsätter vi i samma spår med målet att de sår som skapats av kriget läker så snart som möjligt utan att lämna känslor av bitterhet eller hat efter sig. Må alla vara frikostiga med sin förlåtelse på så sätt att försoningen mellan olika grupper sker på djupet för familjernas, samhällets och hela landets bästa. Låt oss anförtro detta böneämne åt Jesu heliga och barmhärtiga hjärta som vi hedrar i liturgin i dag, den 1 juli, och åt Marias ljuva hjärta, vars högtid vi firar i morgon. Låt oss också be för alla platser där stort lidande finns.

Denna Jesushögtid inbjuder oss att med tillitsfull och sonlig bön stiga in i den Gudens hjärta, som har blivit människa av kärlek till oss. Såsom

vår Fader skrev i en predikan, ***den sanna vördnaden för Jesu hjärta består i att känna Gud och att känna oss själva, att betrakta Jesus och ta sin tillflykt till honom, som förmanar, undervisar och leder oss.***^[1] Han driver oss även nu från himlen att förnya vår vilja att göra framsteg i umgänget med den heliga Treenigheten. Apropos detta har jag återigen tänkt på några av den salige Johannes Paulus II:s förslag i hans apostoliska brev, med vilket han stakade ut Kyrkans vägar inför det nya årtusendet. Efter att som huvudmål fastställa att viljan till helighet bör väckas i hela Guds folk skrev han: ”För denna helighetens pedagogik behövs det en kristendom som framför allt är präglad av *bönens konst.*”^[2]

Herren, vars godhet vi inte upphör – och inte bör upphöra – att vara tacksamma för, har även använt sig av vår Faders föredöme och lära för

att vi alla, och även övriga kristna, skall lägga största vikt vid att låta ett seriöst och ihärdigt böneliv växa till. Låt oss ge denna iver näring när vi noga läser Guds ord och när vi deltar i liturgin med hela vårt jag, i synnerhet när vi går i mässan varje dag, tills umgänget med Gud blir vårt eget kött och blod. Även om vi under många år gjort ansträngningar i detta varje dag, låt oss ändå vara övertygade att vi behöver börja om på nytt dag efter dag. Benedikt XVI påpekar att **vi i själva verket vet mycket väl att bönen inte bör tas för given: det är nödvändigt att lära sig att be och nästan alltid lära sig denna konst på nytt. Även de som har kommit långt i det andliga livet känner alltid behov att gå i Jesu skola för att lära sig att be på riktigt.**[3]

Don Álvaro påminde ofta om den föresats som den helige Josemaría gjorde då han fyllde 70 år: att vara en

bönens människa. Allt sedan Herren började visa sig i hans liv mitt i hans ungdom, började vår Fader vandra på bönens stigar och var alltid trogen detta dagliga och sonliga samtal med Gud. Det faktum att han flera tiotal år efteråt gav uttryck för denna vilja avslöjar hur djup hans ödmjukhet var, men det är även en bekräftelse på det som Benedikt XVI anger utifrån helgonens erfarenhet.

Vi har ofta stannat upp och betraktat scenerna i Evangeliet där Jesus för en dialog med sin Fader Gud.

Apostlarna förundrade sig över denna hållning hos Mästaren och bad honom en gång: *Domine, doce nos orare*;[4] Herre, lär oss att be.

Jesus Kristus gav dem *stödlinjerna*, raderna som den kristna bönen skrivs på. *Vår fader, du som är i himlen. Låt ditt namn bli helgat. Låt ditt rike komma. Låt din vilja ske, på jorden så som i himlen.*[5]

Man kan gå denna väg på många olika sätt, eftersom varje själs relation med Gud alltid kommer att vara mycket personlig. Herren tar hand om var och en som en ovärderlig ädelsten: ett rörande faktum, eftersom varje människa har återlösts till priset av Kristi blod.[6] Låt oss inte glömma att, som en följd av hans döttrars och söners efterföljd, har Herren, inom denna stora motorväg – den kristna bönen – som leder till Fadern i himmelen genom Jesus Kristus under den helige Andes ledning,[7] sagt till oss: *vigilate et orate*,[8] vaka och be. Vi alla måste gå i *Jesu skola*, som Benedikt XVI säger. Från vår älskade Fader har vi lärt oss att umgås med Gud med barns fromhet och teologers lärdom: med hunger att vända oss till Jesus Kristus som vår storebror och Jungfru Maria som vår moder, till den helige Josef som fader till den övernaturliga familj, som Kyrkan är, och till änglarna som

följeslagare och beskyddare på väg mot det eviga livet.

Låt oss dagligen förnya viljan att personligen umgås med Gud. Jag tänker nu på de dagliga stunder som vi ägnar åt meditation, vilka tillsammans med botens och eukaristins sakrament utgör källan med friskt vatten med vilket vi bör bevattna vårt arbete, vårt apostolat, våra aktiviteter i familjen och i samhället, ja hela vårt liv, även timmarna ägnade åt sömn och vila. Jag försäkrar er att detta inte är en svår uppgift, inte heller då man genomgår andlig torka eller är trött fysiskt eller mentalt, om vi låter oss ledas av den helige Andes ingivelser och av råden vi får i den andliga vägledningen.

Vi bör vara kontemplativa människor, sade den helige Josemaría 1973, ***och därför kan vi inte överge meditationen. Utan***

bön, utan meditation, utan inre liv, skulle vi inte åstadkomma något annat än ont (...). Nu verkar det som vi har större förpliktelse att verkligen vara bönenas människor och generöst offra allt det som upptar oss till Herren och aldrig någonsin överge vårt samtal med honom, oberoende av vad som händer. Om ni gör på detta sätt, kommer ni att uppmärksammat lyssna till Gud hela ert liv och ni kommer att på allvar anstränga er att på riktigt ta vara på dessa två dagliga halvtimmar av meditation.[\[9\]](#)

Vår Fader ber oss inte om att vi skall be mycket bra, utan att vi *anstränger* oss *varje dag* att inleda, fortsätta och avsluta bönen väl. Detta är ett mål som är inom räckhåll för oss då vi börjar om på nytt varje morgon och lämnar de gångna nederlagen, stora eller små, åt sidan. Resten, i princip allt, föds som en frukt av Hjälparens

verkan i våra själar eftersom Anden stöder oss i vår svaghet. Vi vet ju inte hur vår bön egentligen bör vara, men Anden vädjar för oss med rop utan ord.[10]

Låt oss därför i första hand vara punktliga till mötena med Gud, vilka stakar ut vår dagliga vandring. Det verkar vara en obetydlig småsak, men i linje med den helige Josemarías lära kan jag försäkra er att det har en stor betydelse. ***Överge aldrig den stilla bönen. Vilken är den bästa vägen om man vill vara kontemplativ? Bönen. När en människa börjar tänka att hon inte kan be, att det Fadern lär oss är mycket svårt, att Herren inte säger henne något, att hon inte hör honom och hon får för sig: om det skall vara på det här sättet är det bättre att jag slutar med allt och håller mig till de muntliga bönerna, då frestas hon illa. Nej, mina barn! Vi måste hålla ut i***

meditationen. Klaga inför Herren när du ber, och om det är nödvändigt, så säg samma bönesuck i en halvtimme: Jesus, jag älskar dig; Jesus, lär mig att älska; Jesus, lär mig att älska de andra för din skull... Håll ut på detta sätt en dag och annan, en månad, ett år, ytterligare ett år. Till slut kommer Herren att säga dig: Vad dum du är. Jag var ju med dig, vid din sida, från början! [11]

Vi kan stöta på svårigheter, ursäkter och vilseledande tankegångar för att förhala eller förkorta halvtimmarna av meditation. Därför bör vi lägga vikt vid punktligheten när arbetet är mer intensivt eller då vi är mer trötta eller modfällda. Som Påven påminner, **är bönen inte bunden till en viss kontext, utan är inskriven i varje persons hjärta.** [12] Det är alltid möjligt att tala med själens gudomlige Gäst. Man kan finna honom på vilken plats och i

vilken situation som helst, även om vi går till tabernaklet, när det är möjligt, där Jesus är närvarande på ett verkligt och väsensmässigt sätt, med sin kropp, sitt blod, sin själ och sin gudom. I vilket fall behöver vi alltid göra en ansträngning att samla oss och så långt som det är möjligt avvärja de distraherande tankar som kanske hopar sig. ***Vi samlar oss i vårt inre***, sade den helige Josemaría i en av hans *katekesundervisningar*, ***och tillber Gud, som värdigas ha oss i sin besittning, och vi börjar tala med honom på ett naturligt sätt, såsom man pratar med en bror, en vän, en far, en mor, en granne som man uppskattar. På samma sätt som man talar med sin älskade. Tala i förtrolighet, så kommer ni att se hur bra det går. Ni kommer att ha inre liv.***[13]

Jag understryker: ibland vet vi inte vad vi skall uttrycka, hur vi skall samtala med honom. Vi kommer

även att sakna ord, men glöm då inte att bönen är en inre hållning, snarare än en rad gärningar och formler, ett sätt att förhålla sig till Gud snarare än att utföra kulthandlingar eller uttala ord.[14]

Detta är ytterligare en anledning att troget gripa till den stilla bönen när vi är *stressade* eller torra andligen. Vid dessa tillfällen är självfallet omsorgen om detta hjälpmedel särskilt nödvändig. Vid vissa tillfällen mynnar det sonliga samtalet med Herren inte ens ut i inre ord, men det faktum att vi är med honom de minuter vi har avsatt för detta, utan att söka sinnlig tröst, är ett mycket tydligt tecken på att vi älskar Gud, att vi identifierar oss med hans heliga vilja och glömmar oss själva. I detta skådande av den Andre, att rikta sig "längre bort" ligger bönens väsen, som en erfarenhet av en verklighet som övergår det sinnliga och förgängliga.[15]

Inget är mer trösterikt än övertygelsen att om vi kan älska och umgås med Gud så är det för att *han först älskade oss*.^[16] Detta påpekar *Katolska Kyrkans katekes* då den lär att ”denna kärlekshandling från den trofaste Gudens sida kommer alltid först i bönen, och det som människan sedan gör är alltid ett svar.”^[17] Om föresatsen att göra en ansträngning när vi mediterar förnyas varje dag, *förpliktigar* detta därför Gud (för att uttrycka det på något sätt) att ge oss hans nåd mer rikligt. Tänker du dessutom ofta på att Opus Deis enda vapen är och alltid kommer att vara bönen? Hur *försvarar* du dig med detta vapen i Verkets tjänst till Kyrkan? I själva verket kommer vi att älska och bevara den anda som vi fått av vår Fader i den mån vi är bönens människor.

Vår Faders lära om bönen innehåller en enorm rikedom och är till stor

nytta. Vem har väl inte känt igen sig någon gång i dessa rader i en av hans predikningar? *Jag döljer inte att det under dessa år har funnits personer som med uppriktig smärta har sagt till mig: Fader, jag vet inte vad som händer med mig, jag känner mig trött och kall; tidigare kände jag mig säker och rättfram i mitt fromhetsliv, men nu känns det som om jag spelade teater ... Nå, till dem som befinner sig i en sådan situation och till alla er svarar jag: Teater? Utmärkt! Herren leker med oss som en far med sina barn. Det står att läsa i den heliga Skrift: ludens in orbe terrarum, att han leker över hela världen. Men Gud överger oss inte, för omedelbart därefter står det: deliciae meae esse cum filiis hominum, jag har min lust bland människors barn. Herren leker med oss! Och när vi får för oss att vi spelar teater för att vi känner oss kalla, håglösa,*

när vi känner oss modstulna och viljelösa, när det känns svårt att göra våra plikter och uppnå de andliga mål som vi hade föresatt oss, är stunden inne att tänka på att Gud leker med oss och förväntar sig att vi skall kunna spela vår teatermed bravur.[18]

Jag vill inte avsluta dessa rader utan att nämna några av de mer betydelsefulla datumen denna månad. Vi kommer att leva mer i don Álvaro's närvaro den 7 juli, den dag då han bad om att upptas i Verket. Den 16 juli, vår Fru av berget Karmels minnesdag, kräver naturligtvis en särskild erinran av vår Faders syster, faster Carmen, som så mycket bidrog till att befästa familjeandan i Opus Dei's center. Låt oss dessutom denna dag be på ett särskilt sätt för själarna i skärselden och anförtro dem åt vår himmelska moders förbön.

Som jag ber er upprepade gånger, låt oss vara förenade i bönen. Låt oss be för varandra, för det apostoliska arbetet världen över, för den helige Faderns böneämnen. Inför tabernaklet kan vi i våra stunder av meditation frambära till Herren de önskningar som fyller vår själ och använda oss av jungfru Marias och den helige Josefs förbön, skyddsänglarnas och den helige Josemarías, vår älskade Faders, förbön.

Med glädje kan jag berätta för er att lördagen den 18 juni reste jag till Sardinien, till Cagliari, där jag bad inför skyddspatronen, vår Fru av Bonaria. Jag vet att den helige Josemaría bad för detta land och jag är övertygad om att många sarder kommer att svara generöst på Herrens kall, just på grund av denna bön av vår Fader: låt oss hjälpa dem eftersom även de hjälper oss därifrån med fulla händer.

Med all sin tillgivenhet välsignar er
er Fader

+ Javier

Pamplona den 1 juli 2011

[1] S:t Josemaría, *När Kristus går förbi*, nr 164.

[2] Salige Johannes Paulus II, Apost. Brev *Novo millennio ineunte*, 6/1 2001, nr 32.

[3] Benedikt XVI, Tal vid den allmänna audiensen, 4/5 2011.

[4] Luk 11:1.

[5] Matt 6:9-10.

[6] Jfr 1 Pet 1:18-19.

[7] Jfr Troskongregationen, *Brev om några aspekter av den kristna meditationen*, 15/10 1989, nr 29.

[8] Matt 26:41.

[9] S:t Josemaría, Anteckningar tagna under en familjesammankomst, september 1973.

[10] Rom 8:26.

[11] S:t Josemaría, Anteckningar tagna under en familjesammankomst, september 1973.

[12] Benedikt XVI, Tal vid den allmänna audiensen, 11/5 2011.

[13] S:t Josemaría, Anteckningar tagna under en familjesammankomst, 1972.

[14] Benedikt XVI, Tal vid den allmänna audiensen, 11/5 2011.

[15] *Ibid.* Jfr Troskongregationen, *Brev om några aspekter av den kristna meditationen*, 15/10 1989, nr 30.

[16] 1 Joh 4:19.

[17] *Katolska Kyrkans katekes*, nr 2567.

[18] S:t Josemaría, *Guds vänner*, nr 152.

.....

pdf | Dokument automatiskt skapad
från [https://opusdei.org/sv-se/article/
prelatens-brev-juli-2011/](https://opusdei.org/sv-se/article/prelatens-brev-juli-2011/) (2026-02-21)